

AUTORKA BESTSELLERU NÁŠ DŮM

LOUISE
CANDLISH

*dvakrát
do stejné
řeky*

JAKOU CENU MÁ VÁŠ ŽIVOT...
PRO NĚKOHO JINÉHO?

dvakrát
do stejné
řeky

Copyright © Louise Candlish 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan J. Škrob, 2024

Cover © Pip Watkins, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4680-4 (pdf)

LOUISE CANDLISH

dvakrát
do stejné
řeky

přeložil Jan Škrob

VENDETA

*Věnováno všem, kteří kdy propadli
pokušení se s někým srovnávat...*

27. prosince 2019

Jako všechny hrůzostrašné příběhy spojené s dojížděním začíná i ten můj za prvního ranního světla – aspoň *oficiálně*.

Když dorazím na molo St Mary's Pier na přívoz do Waterloo v 7:20, Kita nevidím, ale na tom není nic zvláštního; dní, kdy si musel vzít vlastní vinou nemocenskou, už bylo tyhle svátky víc. Vypravit se brzy ráno na loď chce silný žaludek i v lepším stavu, ale se zničující kocovinou je to do slova mučení vodou (vím, o čem mluvím, to mi věřte). Každopádně jsem tady vždycky dřív. I když bydlíme jenom pět minut od sebe a aby se dostal k molu, musí přímo přes Prospect Square, po prvním týdnu jsme srazy vzdali, protože vyšla najevo jeho až zarážející neschopnost sledovat čas i moje neurotická přesnost.

Ne, Kit se vždycky radši přišourá, když už skoro zavírají nástupní můstek, zvedne ruku na pozdrav a automaticky předpokládá, že jsem zabral naše oblíbená sedadla, čtyřku nalevo u baru. Na St Mary's se na loď nastupuje vepředu, a tak ho pokaždé vidím, jak jde uličkou a rukama se odráží od kovových sloupků – aby udržel rovnováhu, ale taky proto, že to vypadá stylově – a pak s nenuceným úsměvem vklouzne vedle mě. Vždycky krásně voní, i když dlouho do noci

popíjel, jako řemeslně upečený bochník chleba s ořechy a fíky. („Kit voní tak *mileniálsky*“, řekla jednou Clare a skoro určitě to byla kritika mě a mojí vůně generace X a, co já vím, starých psích sucharů.)

„Dáváme si to,“ řekne pokaždé a líně si změří pohledem ostatní cestující uvelebené v krémových kožených sedačkách. Je to jedna z jeho hlášek. „Dáváme si to. Kam se hrabou ubožáci, kteří se tísní ve vlaku nebo dusí v metru. *My* do práce jezdíme na *katamaránu*. Jsou tady *rackové*.“

„A taky splašky,“ odpovídám, protože s Kitem takhle rádi sardonicky vtípkujeme.

Lépe řečeno jsme vtípkovali.

Odkašlu si přesně ve chvíli, kdy loď náhle zarachotí, jako by ty úkony byly propojené. Odplouváme a po horních obrazovkách rychle proudí informace – LOĎ ZASTAVUJE VE WOOLWICHI, NORTH GREENWICHI, GREENWICHI, SURREY QUAYS –, i když teď už si trasu pamatuju tak dobře, že jim nevěnuju pozornost. Přes stříbrné plachtoví Bariér na Temži a kolem starého lomu a průmyslových skladů na začátku úseku; pak už jste u jachtařského klubu a první zátočiny poseté čluny, věžáků na poloostrově po levé straně a míříte k obří kupuli O2 Arény. Vysoko nad řekou se táhne lanovka, která spojuje poloostrov s Royal Docks, ale na svoji doteď jedinou cestu na *téhle* věci si nepovoluju myslet. Na to, co se stalo. Co zaznělo.

Tak možná na chvíličku.

Odvrátím pohled od prázdné vedlejší sedačky, jako by tam Kit přece jenom seděl a četl mi ty tajné, nečisté myšlenky.

„Tak v pátek,“ zamručel na lodi v pondělí večer a rozčiloval se, že jeho firma trvá na tom, aby ten jeden den mezi Božím hodem a víkendem šel normálně do práce. „Zkurvení

skrblici.“ Když nestihne loď, obvykle mu napíšu krátkou solidární zprávu:

– *Divoká noc?*

Možná přidám emoji piva nebo, když jsem byl na akci taky, kocovinového smajlíka. Dneska ale ne. Mobil nechávám přes Vánoce skoro pořád vypnutý a musím říct, že si tu pauzu užívám. Ten starý dobrý devadesátkový pocit, že jsem nedostupný.

Teď proplováme kolem skleněných věžiček přístaviště Canary Wharf, jediné přístupové cesty, která má ještě tu moc rozdmýchat moji londýnskou hrdost: dva dómy Old Royal Naval College, smaragdový park pod nimi. Dívám se, jak personál baru servíruje s čaji a kávami sušenky ve tvaru sněhových vloček s polevou – překvapuje mě, kolik lidí chce tyhle věci hned po ránu jíst, zvláště těch v mém věku, kteří už nejsou tak mladí, aby se strachovali o svoji figuru (jak by řekla Melia), ani tak blízko závěru života, aby řešili, co to dělá s jejich zdravím. Kofein a cukr, kofein a cukr, pokračuje to až do pozdního odpoledne a potom... no, v téhle zemi jsme všichni námořníci, ne? Potom všichni chlastáme.

Teprve když zastavíme před *Cutty Sark*, konečně sáhnu po mobilu, abych si připomněl komunikaci z pondělního večera a následky vánočního popíjení s piráty. Hledám v přijatých zprávách Kitovo jméno. Poslední esemeska, kterou jsem mu poslal, byla impulzivní a výmluvně bez smajlíků:

– *To TY uvidíš.*

Odeslal jsem ji v pondělí ve 23:38 a jsou u ní dvě fajfky, jako že je přečtená, ale zůstala bez odpovědi. Zato mám pět nepřijatých hovorů od Melie a tři vzkazy v hlasové schránce. Vážně bych si je měl poslechnout. Místo toho ale slyším hlas Clare ze včerejšího rána, takzvaně závažný rozhovor, který jsme vedli pod ocelově šedým severním nebe tři sta

kilometrů odtud: „Musíš se odříznout... nejen od něj, Jamie, od ní taky... Něco s těmi dvěma není v pořádku.“

Teď mi to říká znovu, i když jen v mé hlavě. A já si strkám mobil zpátky do kapsy, abych si vydobyl pár minut nevinosti navíc.

Na Surray Quays nastoupí Gretchen. Je mezi námi vodními krysami jediná žena, elegantní v úzkém tyrkysovém vlněném kabátě a v ruce má jeden z těch nízkých bambusových kelímků, ve kterém si nosí svoje flat white. I když jsem na našem obvyklém místě, ona se usadí v prostřední části o několik řad přede mnou. Zvláštní. Projdu uličkou a zapadnu do sedadla vedle ní. Na tomhle spoji si většinou místo jenom tak vybírat nemůžete, ale dneska je loď poloprázdná – i když pomínu ty klikaře, kteří až do Nového roku nemusejí do práce, musím připustit, že v těchhle teplotách je lepší se lodi vyhnout. Je jeden z nejchladnějších dní v roce, z vytápěcích systémů budov na nábřeží i z úst lidí stoupá pára.

„Jamie, ahoj,“ řekne a vlastně se ani neotočí, vlastně se ani neusměje. Řasy má jako tmavomodré pavoučí nožky a v bělmech očí má vlákénka růžové.

„Už jsem si myslel, že mě ignoruješ,“ řeknu vesele. „Jaké byly Vánoce s rodinou?“ Jestli si správně vzpomínám, byla někde v Norwichi nebo tak. Má zdravé, nekomplikované rodiče, bratra a sestru, pár neterí a synovců.

Pokrčí rameny, usrkne kávu. „Jde hlavně o děti, ne? A já žádné nemám.“

Opravdu to nemusí nijak zdůrazňovat. Naše skupinka je propojená bezdětností, svobodou klást se na první místo. Uživat si, riskovat. To, co jsem v tomhle končícím roce

udělal já, by žádný rodič nikdy neudělal – nebo aspoň ne tak automaticky, lehkovážně.

„A co včera? Nějaké výpravy za slevami?“

Gretchen překvapeně zamrká, jako bych se jí ptal, jestli se neprojížděla nahá na jednorožci po Regent Street. Má čistou pleť a vyzařuje z ní ženská křehkost, i když povahově je to žena, která nadává na složitost vlastního genderu, je radši mezi chlapy a považuje je za snazší spojence, i když to je podle mě nebezpečné zjednodušení.

„Jsi v pohodě, Gretchen?“

„Jo, jenom trochu unavená.“

„Nevím, kde je dneska Kit. Říkal, že dneska do práce musí, to vím jistě. Nemluvila jsi s ním?“

„Ne.“ V jejím tónu zazní něco tvrdého, co dobře znám, specificky ženský styl uraženosti. Občas přemýšlím, jestli mezi ní a Kitem něco není. Možná v pondělí došlo k něčemu neuváženému, možná se bojí, jestli jsem něco neviděl. Řekl jsem něco, co jsem neměl? Ty věci, co jsem *neměl*, se tedy začínají vršit. Panebože, neměl jsem se tak opít, neměl jsem se od něj nechat vyprovokovat.

A rozhodně jsem mu *neměl* posílat tu poslední zprávu.

„Co se ti stalo?“ zeptá se, když si všimne obvazu na mojí pravé ruce.

„Ale, nic vážného. Spálil jsem si v práci palec. Neukazoval jsem ti to v pondělí?“

„Myslím, že ne.“ Gretchen zaregistruje hudbu, která se line z reproduktorů – stejná smyčka vánočních písniček, co pouštějí už do začátku prosince –, a zamručí. „Žádné další ‚veselé Vánoce‘ už nesnesu, takové *falešné kecy*. Víš co? Možná vyrazím někam za sluníčkem. Hodím se na pár dní marod a vypadnu.“

„Kolem Nového roku to bude pěkně drahé.“

„Ne když pojedu někam, kde Ministerstvo zahraničí varuje před hrozbou teroristických útoků.“ Nadzvednu obočí. „Každopádně, co je nějaký litr nebo dva, když už jsi stejně v minusu?“

„To je fakt.“ O penězích ale mluvit nechci. Poslední dobou o ničem jiném neslyším. Proplouváme kolem policejního ředitelství ve Wappingu, blízko místa, kde se mění pásmo a lodě mířící na západ mají povinnost zpomalit přesně ve chvíli, kdy cestující začínají být čím dál netrpělivější. Dostáváme se do té části Londýna, kterou zná svět – Tower Bridge, londýnský Tower, Shard –, a jak se začínají objevovat památky, Gretchen, Kit i jejich problémy se mi mrzutě vytrácejí z mysli.

„Užij si Afghánistán,“ řeknu, když se chystá vystupovat na Blackfriars, odkud míří do svojí kanceláře kousek od katedrály svatého Pavla.

Usměje se. „Spíš jsem přemýšlela o Maroku nebo tak.“

„Mnohem lepší. Dej vědět.“ Můj úsměv vtipálka je ten tam, jakmile se za ní zavřou dveře a já si položím tvář na opěradlo a zírám z okna. Deset minut před osmou a já už jsem vyřízený. Míříme k Waterloo a hladina je vysoko, špinavě hnědými dásněmi ocucává zdi a z hry světla, která po setmění září tak magicky, je teď jen voditelná podvodní síť kabelů. Vystoupit na Westminster Pier a přejít přes most trvá stejně dlouho jako počkat, až se loď otočí o sto osmdesát stupňů a zakotví u Oka, ale dneska se nikam neženu. Houpání a kymáčení, které mě kdysi děsily, si skoro nevšímám – a samotného ruského kola, u něhož se kdysi zdálo, že odporuje zákonům fyziky, taky ne. Po cestě z lodi ignoruju čekající turisty a vydávám se po nábřeží s náhlým smutkem nad tím, jak rychle můj mozek mění zázraky v rutinu: práci, lásku, přátelství, cesty do práce katamaránem. Nebo se mi to zdá?

Přesně v tu chvíli – zrovna když se dostanu ke *zda* – ke mně přistoupí muž a ukáže mi nějaký průkaz.

„James Buckby?“

„Ano.“ Zastavím se a pohlédnu na něj. Vysoký, něco kolem třicítky, míšenec. Neformální oblek, jemná pleť, upřímný pohled.

„Detektiv konstábl Ian Parry, Metropolitní policie.“ Přidrží mi průkaz blíž u obličeje, abych viděl na specifický modrý proužek a bílé písmo, a moje srdce se sevře a začne tlumeně tepat, jako kdyby nebylo složené z komor, ale z chapadel.

„Stalo se něco?“

„Myslíme si, že možná ano. Christopher Roper byl nahlášen jako nezvěstný. Jestli to chápu správně, jste dobrí přátelé?“

„Christopher?“ Chvilíčku mi trvá, než si to jméno spojím s Kitem. „Jak to myslíte, nezvěstný?“ Teď se začínám trást. „Tedy, všiml jsem si, že není na lodi, ale myslel jsem si, že prostě...“ Zadrhnu se. Vybavím si displej svého mobilu, zmeškané hovory od Melie. Její srdcovitý obličej, mumlavý vlhký hlas v mém uchu, když říká, že my jsme jiní, jsme výjimeční...

Ten chlap ukáže na nábřeží po mojí levici, kde stranou od turistů stojí jeho kolega a dívá se na nás. Je taky v civilu, takže kriminálka. Někde jsem četl, že policajti chodí ve dvojicích, jenom když si myslí, že by jim mohlo hrozit nebezpečí; takhle mě vyhodnotili?

„Moje jméno máte asi od Melie?“

Muž, co mě oslovil, nechává otázku bez odpovědi a soustředí se na to, aby mě oddělil od skupinek, které se shromažďují a rozptylují u vstupu na molo. „Mohli bychom vás na chvíli vyrušit, pane Buckby?“

„Samozřejmě.“ Poslušně se od něj nechávám vést k jeho kolegovi a přitom se zaseknu na té staromódní zdrženlivé formulaci. *Na chvílku vyrušit*, jako by šlo o nějaký drobný spontánní nápad, malou legráčku na pondělní ráno.

Jenže se ukáže, že ani jedno to kurva není.

27. prosince 2019

Aspoň mě neberou zpátky na základnu ve Woolwichi.

Detektiv konstábl Parry navrhne, že bychom místo toho mohli jít ke mně do práce, „jestli to tak bude praktičtější?“ Dodá, že mě chtěli zastihnout doma, ale zůstali trčet v zácpě a museli to otočit – takže vlastně dohnali loď po proudu Temže. Asi bych měl být vděčný, že nenastoupili a nezatkli mě před spolucestujícími.

Uklidni se, Jamie. O zatýkání nikdo nic neříkal.

„Takže právníka na tohle nepotřebuju?“

„Ne, zatím si jenom neformálně popovídáme,“ řekne druhý detektiv. *Zatím?* Má světlou pleť, je menší a štíhlejší než jeho kolega, trochu méně upravený. Taky o pár let starší – řekl bych, že mu bude něco přes třicet. Zatímco Parry vypadá, jako kdyby se pro chytání podezřelých už narodil, tenhle mi víc připomíná mě. Je trochu méně cílevědomý.

Nebud' debil. Jací jsou asi detektivové, jestli ne cílevědomí?

Tahle „neformální“ záležitost bude iluze vymyšlená tak, aby podchytila neuváženě vyhrknutá tajemství, ke kterým se ve výslechové místnosti tak snadno nedostanou, protože tam jim nějaký otravný advokát vždycky honem překazí jakýkoli příliš originální styl kladení otázek.

„Upřímně bych byl radši, kdybychom ke mně do práce nechodili. Je to malá kavárna a není si tam kde popovídat v soukromí.“ Představa, že se mačkám se dvěma detektivy v místnosti pro personál jenom o trochu větší než šatní skříňka a Regan, moje šéfová a zapálená čtenářka černé kroniky, přešlapuje venku a celá hoří zvědavostí, je nesnesitelná. „Mohli bychom si místo toho prostě najít nějaké klidné místo poblíž? Byl bych doopravdy vděčný.“ Trochu se tím snažím říct, že budu víc spolupracovat, a tenhle trik díkybohu zafunguje.

„Tak dobře, nevidím důvod, proč bychom měli zneklidňovat vaše zákazníky,“ řekne druhý chlap.

Nemůžu mu tak říkat pořád, a tak ho poprosím, aby mi zopakoval svoje jméno.

„Andy Merchison.“ Vyslovuje to zřetelně, jako kdybychom se seznamovali na večírku nebo na obchodní konferenci. Má takový ten jemný, neutrální přízvuk, který se nedá umístit na mapu, i když jeho jméno zní skotsky. „Co třeba tamhle?“ Všiml si rohu horní terasy Royal Festival Hall, odlehlé a opuštěné, protože ještě neotevřeli.

Prokristapána, přišli si pro tebe tak absurdně brzy, že veřejné prostory mají ještě zavřeno!

Uklidni se. Je to jenom rutina.

„Tak jo, dobře,“ řeknu.

Stačí přátelsky kývnout na procházejícího strážného a jsme sami, sedíme u stolku chránění před prosincovým větrem, který kvílí od vody, jako by mě chtěl varovat. Tady nás nikdo neslyší.

„Musím napsat šéfově a dát jí vědět, že přijdu pozdě.“ Vy-táhnu mobil a nakloním displej, aby na něj nesvítlo slunce. Zachytím pohledem poslední zprávu: upozornění na všechny ty vzkazy od Melie. Teď už se jmenuje Melia Roperová,

ale já ji mám pořád uloženou pod jejím jménem za svobodna, pro mě je pořád Melia Quinnová.

Vzpomenu si, jak mi Clare večer říkala, že od ní má taky zmeškané hovory, ale žádný hlasový vzkaz. Ptala se mě, jestli jí má volat zpátky, a z jejího tónu bylo jasné, že se jí do toho nechce.

Poradil jsem jí, aby to nechala být.

Všimnu si, jak si mě detektivové při přemýšlení prohlížejí, a zamrámám; určitě zaznamenali obvaz – ráno jsem si ho vyměnil, ale už je celý špinavý. Najdu v kontaktech Regan, která už asi převzala dodávky mléka, kváskového chleba a sladkého pečiva a teď bude vyřizovat první ranní objednávky kávy. Má ve zvyku chodit o půl hodiny dřív, udělat si prémiovou matchu a otevřít sama. V jejím sdíleném bytě je to jako v hostelu a těch třicet minut, než do práce dorazím já, je jediná doba během celého dne, kdy má nějaký prostor sama pro sebe.

– *Budu mít zpoždění, promiň.*

Zírám na displej, jako kdyby měla okamžitě přijít odpověď, která mě zachrání, ale samozřejmě teď nebude mít čas dívat se na mobil. V půl deváté už bývá před vchodem fronta.

„Hotovo?“ zeptá se detektiv Parry ostře, jako kdybych zdržoval schválně. Evidentně není tak vstřícný jako jeho parťák, a jakmile odložím mobil, přejde rovnou k věci: „Takže podle paní Roperové její manžel v pondělí v noci nepřišel domů. Vy jste byl poslední, kdo ho viděl...“

Tam, kam by patřilo slovo *živého*, se výrazně odmlčí.

Slušně odpovím. „Myslíte na lodi do Woolwiche? Upřímně řečeno, Melia s námi nebyla, aby věděla, kdo ho viděl.“

Tohle pedantství ho ale nijak nerozhází. „Členové posádky vás viděli, jak společně vystupujete z lodi, a mluvili jsme

s dalším z cestujících, který vás viděl spolu. Paní Roperová kontaktovala příbuzné a přátele a ví jistě, že ho od té doby nikdo neviděl.“

„Taky od ní mám pár nepříjatých hovorů,“ přiznám. „Zatím jsem se jí nestačil ozvat zpátky. Přemyslím, kdo mohl být ten další cestující. Určitě ne Gretchen, protože se dnes nezmínila, že by ji kontaktovala policie. Možná Steve? Jestli si správně vzpomínám, byl to kromě Kita poslední člověk, se kterým jsem mluvil, a vystupoval v North Greenwichi patnáct minut před námi. Má volno až do příštího týdne, ale jsem si celkem jistý, že by mi zavolal nebo napsal, kdyby za ním byla policie.“

Zůstávám v klidu. „Záznamy z kamer na lodi už jste asi kontrolovali?“

„Kontrolovali. Takže, vaše vzpomínky na pondělní večer...?“ začne Parry.

„Jeli jsme spolu poslední lodí, to je pravda. Pár nás nastoupilo na Blackfriars po několika vánočních pivech u Henryho na Carter Lane.“

„Kdo s vámi ještě byl?“

„Gretchen Milesová a Steve Callister. Seznámili jsme se na lodi, párkrát už jsme zašli do hospody. Vždycky sedíme spolu.“

Zdá se, že ta jména neslyší poprvé, i když Merchison si zapíše něco, co nedokážu rozklíčovat. Oba detektivové před sebou mají dva velké zápisníky A4, ale jenom on vytáhl pero.

„Ale na St Mary's jsme nedorazili tak pozdě. Poslední loď přijíždí ve dvacet tři třicet. Někdo Kita určitě musel vidět potom?“

„To se snažíme zjistit,“ řekne Parry zamračeně. Určitě mu na to, že je můj kamarád nezávěsný, připadám nějak

moc veselý. „Potkali jste s panem Roperem někoho po cestě z mola?“

„Nikoho, koho bych si vybavoval. Ale vlastně jsme nešli spolu, takže *on* možná jo.“

Zostří se mu pohled. „Nešli jste spolu, i když bydlíte pár ulic od sebe?“

„Ne. Normálně spolu chodíme, ale... Prosim vás, určitě jste viděli na záznamu z kamery, že jsme se na lodi trochu nepohodli. Šel jsem napřed. Nechtěl jsem s ním strávit už ani minutu.“ Ty věty mezi námi visí ve vzduchu, skoro je slyším, jak se vznášejí v soudní síni s dřevěným obložením, a nijak se nedivím pochybovačnému pohledu, který si mezi sebou detektivové vymění.

„Kvůli čemu jste se nepohodli?“ zeptá se Merchison.

Povzdechnu si. Škrábe mě v krku. „Nešlo o nic zvláštního. Oba jsme byli pěkně nacamraní. Ale po té hádce už jsem s ním nechtěl mluvit. Ráno jsem vstával hodně brzy, potřeboval jsem chytit vlak z King's Cross, a jak říkám, myslel jsem, že jde za mnou.“

„Hádáte se s panem Roperem často?“ nadhodí Parry. Na rozdíl od svého kolegy, který na židli nevydrží chvíli v klidu, má nehybné soustředění sovy.

„Ne, vůbec ne. Jsme kámoši. Byli jsme opilí, to je celé.“ Bezmyšlenkovitě zvednu zavázanou ruku k obličejí a samozřejmě ho okamžitě napadne to, co jsem doufal, že ho nenapadne.

„Nezranil jste se snad při tom konfliktu s kámošem?“

„Ne. Spálil jsem se v práci o kávovar. Což mi připomíná, jestli bychom si nemohli dát nějaké kafe?“ Moje první, dvojité espresso, co jsem měl doma, už vyprchalo. Touhle dobou jsem většinou v práci a dělám si druhé, pokud mi ho, když mám štěstí, nedá Regan hned, jak přijdu. „Podívejte, mezi

molem a hlavní ulicí musejí být bezpečnostní kamery, tak je zkontrolujte a uvidíte, že to bylo přesně, jak vám říkám.“ Náhodou vím, že po cestě zpátky na Prospect Square jsem prošel minimálně kolem jedné další kamery. „Taky se zeptejte v baru na Royal Way. Jmenuje se Mariners, je na rohu s Artillery Passage, ani ne dvě minuty od místa, kde kotví loď. Často tam večer po cestě z lodi chodíme, tak tam tentokrát možná zašel sám.“ Odmlčím se a přesvědčuju sám sebe. „Jo, vsadím se, že tam ještě zašel na drink, někoho potkal a... vždyť víte, pokračoval v zábavě.“

Merchisonovo pero celou dobu škrábe po papíře, a když detektiv zvedne oči, vidím v jeho pohledu jiskru zaujetí. „Takže podle vás strávil noc s někým jiným než se svojí ženou?“

„Možná. Jestli nešel domů, řekl bych, že je to jedna z možností.“

„Je i několik nocí jedna z možností? Celé vánoční svátky?“

Skepse obou detektivů je naprosto zjevná. Pokrčím rameny. „Podívejte, já přece neříkám, že utekl za jinou. Jen mě napadlo, že možná popíjel, do něčeho se zapletl a teď to dospává. Někde těch posledních pár dní být musel, ne? Není to žádný samotář, je hodně společenský.“

Jednou v létě pár týdnů před svatbou jsme s Kitem propařili celou noc. Byl pátek a vystoupili jsme z lodi v North Greenwichu a poblíž O2 Arény našli klub, který měl otevřeno až do svítání. Pamatuju si, že o půlnoci začínaly charitativní závody a bylo úplně bizarní sledovat to hemžení tisíců rozzářených žen v legínách, které se po šesti hodinách přibelhaly zpátky v oparu vyčerpání. Melia byla u kamarádky na druhém konci města, takže proti tomu nemohla nic namítat, zato Clare soptila, když jsem se v osm ráno konečně dopotácel domů. „On je mladý, Jamie, on to fyzicky zvládne,

ale ty bys mohl dostat mrtvici!“ Celý den mi potom posílala články o mužích ve středním věku, které takové celonoční pití zabilo.

Nic z toho policajtům neřeknu. Místo toho přejeďu pohledem z jednoho na druhého a snažím se mezi ně rovnoměrně rozložit svoji integritu. „Vážně, každou chvíli se přisourá zpátky a asi se neomluví, že marnil váš čas. Já už bych měl jít do práce, bude tam nával a moje kolegyně to sama nezvládne. Navíc to není zaměstnání, kde dostanete zapláceno, i když tam nejste, víte?“

Následuje krátký, opojný okamžik, kdy mám pocit, že se to povedlo a oni řeknou: „Dobře, běžte, omlouváme se za přehnanou reakci.“

Jenže nic takového neřeknou. Možná se jim vybavuje Melia zoufalá z představy, že její novomanžel je někde zraněný, unesený nebo něco horšího. Je tak okouzující, i když je rozhozená, má zarudlé oči a teče jí z nosu; tak přesvědčivá.

„Tebe evidentně přesvědčila, Jamie,“ řekla mi Clare nedávno.

„Kdyby vám nevadilo nám ještě doplnit pár věcí,“ řekne Merchison. „Pomohlo by, kdybychom si po telefonu promluvíli s vaší šéfovou?“

„Nebo bude možná lepší, když ho přece jenom odveze-me na stanici,“ řekne Parry. Vrhne na Merchisona rychlý vyděšený pohled a v tu chvíli je mi jasné, že mám pravdu, a když se mnou mluví takhle neoficiálně, obcházejí pravidla. Pravděpodobně to ani není legální. Ale já vážně nechci, aby moje odpovědi někdo nahrával a nechával projet nějakým detektorem lži, tedy jestli něco takového vůbec existuje. Nebo aby při tělesné prohlídce vyšly najevo moje ošklivé modřiny na klíční kosti, nyní bezpečně schované za

vysokým límcem mikiny, důkaz skutečné míry surovosti té šarvátky s Kitem.

„Ne, prosím vás.“ Choulím se v kabátě a schovávám prsty do rukávů, abych si je zahřál. „Cokoli potřebujete. Jenom musím dát vědět do práce.“

„Díky, Jamesi,“ řekne Merchison. „Jsme vám vděční, že spolupracujete.“

„Jamie. Nikdo mi neříká Jamesi.“

A nikdo Kitovi neříká Christopher. To, že policie používá naše úřední jména, jenom podtrhuje skutečnost, že o nás – o tomhle – nic neví.

„Jamie. Tak co kdybychom si to ulehčili a začali od začátku? Řekněte nám všechno, co víte o panu Roperovi.“

Proboha živého. Zrovna oni musí vědět, že „všechno, co víte“ nikdy není tak jednoduché. Nad našimi hlavami zakřičí racek a já přikývnu.

„Jak dlouho se znáte?“

„Skoro rok,“ řeknu. „Seznámili jsme se na konci ledna.“

„Letos v lednu?“ Oba překvapeně zvednou oči. „To tedy není tak dlouho.“

„Není.“ A mají pravdu, je to vlastně chvílka.

Na druhou stranu mi to teď zpětně připadá jako nejdelší rok, jaký jsem kdy prožil.

Leden 2019

Než začnu, musím podotknout, že s Roperovými jsme se nezapletli kvůli mně, ale kvůli Clare. Žena, která je teď jejich nejzapálenější kritička, byla zároveň jejich objevitelkou a propagátorkou. Chvíli si myslela, že jsou prostě nejlepší – oba.

První byla Melia. Nehledě na pozdější komplikace jsem si jistý jednou věcí: střet našich dvou světů byla čistá náhoda. Ze všech realitních agentur ve všech městech po celém světě si vybere zrovna tu Clařinu.

Clare ji zmínila hned jeden z prvních lednových dní po návratu do práce. „Byla jsem na obědě s tou novou holkou, která nastoupila před měsícem. Jmenuje se Melia. Ukázalo se, že bydlí poblíž.“

„Holkou?“

„No, táhne jí asi na třicet. Možná už jí i třicet bylo. Uprímně řečeno nevím.“

My už jsme se blížili k padesátce a věk mladších lidí se nám hůř odhadoval. Všichni nám připadali jako před maturitou.

„Každopádně je to ta nová juniorka, kterou najal Richard. Aby dělala s konzultanty přes firemní stěhování. Zapadla

sem vážně skvěle, ze všech stran na ni dostává výbornou zpětnou vazbu.“

Stěhování korporátních zvířat a jejich rodin ze zámoří byl pořádný kousek realitního průmyslu a z Clařiných historek jsem věděl, že některé klienty je náročné uspokojit. „Takže je hezká?“

„Takovéhle poznámky se dneska nahlašují na personální.“ Clare se zkrřivily rty. Jedno z našich sdílených přesvědčení byl odpor k extrémní politické korektnosti. „Jestli se někdy začnu zastávat těch sněhových vloček, radši mě zastřel,“ říkávala ráda a já jsem odpovídal: „Cože, i když to bude první romantický sních za oknem?“ (No jo, ty naše vtípky.)

„Moc hezká, ano,“ dodala. „Tmavé mikádo, krásné oči, takové jakoby žlutohnědé. Má neskutečně elastickou kůži.“

Zasmál jsem se. „Jak to můžeš vědět, prosím tě? Podle čeho se vůbec měří elasticnost kůže?“

„Pohledem, Jamie, pohledem.“ Clare se s výrazem fascinovaného znechucení zatáhla za kůži na hřbetu ruky. „Vím jenom, že se jí tam nedělají *takovéhle* záhyby, takže musí mít spoustu přírodního elastinu. Nebo je to kolagen?“ V té době s hrdostí rozebírala příznaky menopauzy, otevřeně mluvila o klesajících hladinách estrogenu a zavírání děloh. Naučil jsem se nedávat najevo, jak nechutné mi to téma připadá. V každém případě podle mě Clare vypadala pořád dobře. Byla vysoká a štíhlá (víceméně, ale já jsem taky nebyl žádný svalovec) s blond vlasy, které si do práce sčesávala z obličeje, ale jinak nosila punkovou ofinu trochu jako Debbie Harry v období „Heart of Glass“. Clare byla dobře vychovaná dívka z Edinburghu, chodila na vynikající státní školu a potom na univerzitu v Londýně, kde zůstala kvůli klukovi, který brzy nato zmizel ze scény. V té době jí pomalu táhlo na čtyřicet a na vánočním večírku potkala moji maličkost. Její kariéra

v realitách ji přirozeně a lukrativně dovedla k založení firmy s Richardem. (Pomohlo jí, že ji nezatěžovaly žádné obtíže spojené s mateřstvím, což byla mimochodem otázka osobní volby, ne biologické nezpůsobivosti nebo preference vynucené jejím stávajícím partnerem.)

„Tak o čem jste s mileniálkou Melií kromě práce mluvily?“

„O spoustě věcí. O životě, rodině, našich vztazích. Jo a říkala jsem jí o tom kariérním koučinku a podle ní je to skvělý dárek.“

Protože netuší, co to znamená, pomyslel jsem si. Vánoční dárek v podobě sezení s nějakým guruem, který jsem od Clare dostal, signalizoval, že jí došla trpělivost s mojí nekariérou. Nepopírala, že mě začíná diskriminovat můj věk – kolik sama najímala lidí přes třicet, natož k padesátce? Přesto jsem dostal tento zjevně drahý dárek jenom pár týdnů po obnovení její kampaně za to, abych to zkusil na volné noze. Argument, že v podstatě jsem na volné noze, na ni nefungoval. Byl jsem jen číšník.

„Osm sezení ve dvou, ty jo!“ řekl jsem při pohledu na dárkový voucher. Mnohem větší radost by mi udělala nová košile. „*Práce snů. Skutečné výsledky.* Takže novoroční předsevzetí mám vyřešené. V roce 2019 konečně najdu způsob, jak se dostat mezi velká zvířata.“

Clare se usmála. „Teď si děláš legraci, ale možná budeš sám překvapený, co se pak rozhodneš dělat.“

Možná ano. „A co ty? Nějaká předsevzetí?“

„Jedno vlastně mám,“ řekla. „Rozhodla jsem se, že budu otevřená novým věcem. Četla jsem, že je to klíč k úspěšnému stárnutí.“

„Já myslím, že každé stárnutí je nakonec neúspěšné,“ řekl jsem s lehce ironickým úsměvem. „K jakým novým věcem přesně?“

„Ke všem. K novým koníčkům, novým myšlenkám, novým přátelům.“ Mluvila čím dál důrazněji, hledala správnou formulaci a já jsem pochopil, že je k tomu hodně odhodlaná: „Vyhlašuju výběrové řízení.“

Takže se objevila Melia a jeden dva kroky za ní i Kit. Výběrové řízení vyhráli díky svému mládí, zábavnosti a svobodě. Věcem, u nichž se Clare bála, že je ztrácí.

Asi se celou dobu snažím říct, že na začátku téhle záležitosti stála přesně taková krize středního věku, jakou byste čekali – jenom ne moje.

Třetí lednovou sobotu přišli na večeři. Když dorazili, byl jsem zrovna v kuchyni, a Clare je rovnou vzala na prohlídku domu, takže můj první dojem byly dvě hlavy s lesklými tmavými vlasy, které ještě ani v jediném vlákně neztratily pigmentaci, a neznámé a svůdné vůně, co nechávaly za sebou. Při otvírání vína jsem slyšel, jak jejich hlasy říkají věci, které lidé na obhlídce našeho georgiánského třípatrového řadového domu říkávají vždycky:

„Pane jo, no to je úplně můj vysněný dům!“ (Ona)

„Vážně, není naprosto překrásný?“ (Ona)

„Ty krásno, je úžasný...“ (On)

„Koukni na ty kamenné schody. Jsem skoro v *depresi*, je to tak důstojné.“ (Ona)

A Clařin šťastný smích kontrastující s její mumlavou skromností.

Jak říkám, byli jsme zvyklí, že je náš dům předmětem zájmu i mezi našimi vrstevníky. Prospect Square, pět minut pěšky od Temže, v netknuté památkově chráněné georgiánské čtvrti, kde se někdy natáčejí dobové filmy, a číslo 15 má

pořád některé z původních prvků: ručně lité stropní rozety, vnitřní okenice, tyhle věci.

Ze zadního okna naší ložnice, která zabírala celé horní patro, jsme měli výhled na řeku; vepředu byla soukromá zahrada. Byli jsme na tom dobře podle jakýchkoli měřítek a tohle vědomí se mě jednou za čas zmocnilo: *Dokázal jsem to. Mám se #super.*

Nadšená Melia teď možná dělala fotky na svůj instagram a měla tolik práce s jejich ořezáváním, filtrováním a hashtagováním, že si nevšimla, jak moc se naklání přes zábradlí. Najednou jsem si představil obraz mladé ženy řítící se prázdným prostorem točitého schodiště a dopadající na dláždění v hale, s vlasy rozhozenými kolem hlavy a lepka vými od krve.

Co to...?

Ošil jsem se, abych to dostal z hlavy.

Když skupinka sešla zase dolů a usadila se v obýváku, naservíroval jsem jim velké sklenice burgundského. Druhý pár se ochotně usadil proti nám na menší ze dvou pohovek, světlý kousek s vysokým opěradlem podtrhující jejich skvělý vzhled i to, jak výrazně se podobali jeden druhému. Oba byli štíhlí, ona krásná s lehce chlapeckým stylem ve zvláštní, ale okouzlující kombinaci sametových kraťasů, lesklých punčocháčů a třpytivého topu v barvě modrých hortenzií, on androgynně pohledný v džínách a bledě modré košili. Při pohledu zblízka si samozřejmě až tak podobní nebyli. Ona měla jemnější rysy, byla to skutečná kráska s velkýma očima jantarovýma jako mýdlo Pears, zatímco on měl oči neobvykle daleko od sebe, asymetrické obočí, lehce zahnutý nos a další drobné chybičky.

„To se mi ulevilo,“ řekla Melia a sevřela sklenici s vínem oběma rukama, jako by jí ji každou chvíli mohl někdo

zabavit. Nehty měla v barvě vaječného žloutku. „Jinak snad všichni drží suchý led.“

„My to děláme jednou za dva roky,“ řekla Clare, takže jsme v tu chvíli nepůsobili jenom nudně, ale ještě plánovaně nudně.

„Počkejte, takže už teď víte, že váš příští leden bude úplně na nic?“ podivil se Kit. Byl živý a plný energie, pořád zatínal svaly a trhal sebou. „Proč nenecháte rozhodnutí na poslední chvíli? Nedopřejete si trochu naděje?“

„A co když se předtím zrovna stane něco strašného, jako kdybyste se rozešli a vážně se potřebovali napít?“ vyhrkla roztomile Melia a okamžitě se omluvila: „Nemůžu uvěřit, že jsem to řekla! Samozřejmě se nebudete rozcházet.“

„Jestli ano, budeme si plány na abstinenci muset zhodnotit každý sám,“ ujistila ji Clare s hranou formálností.

„Tebe nikdy nelákalo zkusit chvíli nepít?“ zeptal jsem se Kita, který se na mě rošťácky pousmál.

„Kámo, já přestanu až po smrti.“

I když to bylo klišé, byli jsme všichni v takové náladě, že jsme vyprskli smíchy, a Melia mu vtiskla hravý pohlevek. Všiml jsem si, že se často dotýkají a gestikulují, takže vzájemně podtrhují svoji přítomnost.

„To je u tvé generace osvěžující přístup,“ řekla mu Clare. Bylo vidět, že Kit už na ni udělal dojem. „Skoro bychom věřili, že před pořádným drinkem budeš dávat přednost sójovému ovesnému flat white.“

„Sójovému *nebo* ovesnému,“ opravil jsem ji. „Je to buď jedno, nebo druhé.“

„Jamie pracuje v kavárně,“ vysvětlila.

„Vážně?“ zbystril Kit. „Kde? Tady v St Mary’s?“

„Ne, ve Waterloo. Jmenuje se Comfort Zone, což dává smysl, protože se tam nadřu stejně málo, jako vydělávám.“

„Je to jenom dočasné,“ řekla Clare oddaně, „a podle všeho to je dost vyčerpávající.“

„No, fyzicky asi jo,“ souhlasil jsem, a když na mně ulpěl Meliin pohled, přemýšlel jsem, co asi vidí. Doufal jsem, že v lichotivě měkkém světle našeho obývacího pokoje ještě stále atraktivního muže. Vysokého, urostlého, s pořád hustými vlasy a tak akorát vyrýsovanou čelistí. Ve čtyřiceti osmi jsem ještě tak moc za zenitem nebyl, nebo jo?

„Vím, jaké to je,“ řekl Kit. „Oba jsme za barem taky dělali, vidě, Me? Když jsi herec, prostě to tak chodí.“ Začal mluvit legračním tónem. „Nikdy vlastně nehraješ.“

„Neříkala Clare, že pracuješ v pojišťovně?“ Když mi to vykládala, přišlo mi to na mileniála hodně usedlé, a když jsem ho potom viděl, tak ještě víc.

„To jo. De Warr Insurance. Musím splatit dluhy, než budu moct začít dělat něco zajímavého. Ale nějakou dobu jsem si namlouval, že by ze mě mohla být hvězda.“ Lehce pokrčil rameny jako někdo, kdo se s realitou rozhodně nesmířil snadno.

„Tak jsme se seznámili,“ vysvětlovala Melia. „Na herecké škole.“

Takže oba byli neúspěšní herci. To mi Clare neřekla. I když jsem je skoro neznal, vysvětlovala tahle drobnost hodně; jejich fyzičnost, sebevědomí, potřebu, aby si jich druzí všímali nebo je přímo obdivovali.

„Kolik za sebou máte rolí?“ zeptala se Clare.

„Melia byla celou sezónu v jednom souboru,“ řekl Kit. „Já dělal spoustu neplacených věcí, ale po pár letech jsem to vzdal.“

Melia si povzdechla. „Já jsem to vydržela o něco déle, ale pokaždé to bylo stejné. Dostala jsem se do finále konkurzu a pak to dali nějaké holce, co měla tátu v branži.“

„Šoubyznys vážně působí, jako že stojí na nepotismu,“ podotkla Clare.

„Stává se z toho povolání, která si můžou dovolit dělat jenom bohatí,“ dodal Kit. „Oni si bydlí u rodičů v Hampsteadu, nemusí platit nájem, a vy se propadáte do dluhů, jenom abyste si mohli dovolit smradlavou matraci v Catfordu. Nemáte šanci.“

Rozhořčení v jeho hlase bylo dost evidentní. I když přinesli krásné květiny a drahou láhev vína, téma ekonomických obtíží už bylo na stole, a když jsme dojedli hlavní chod – udělal jsem hovězí na grilu teppanyaki – a Clare podávala višňovo-pistáciový nákyp, rozeznělo se naplno.

„Platila bych klidně doslova *krví*, abych mohla bydlet na tomhle náměstí,“ řekla Melia.

„To lidé dělají v jednom kuse,“ řekl jsem jí s úsměvem. „Říká se tomu placené dárcovství krve. Ale dostaneš tak maximálně stovku, dům asi ne.“

„No jasně, ale chápeš, jak to myslím. Vzdala bych se nějakého orgánu nebo tak.“ Když to říkala, zavřela oči, jako by to bylo její přání před sfouknutím svíček na narozeninovém dortu. Měla třpytivě bronzová víčka a řasy prodloužené nějakým tajemným způsobem. Pod stolem se její neklidné nohy přesouvaly jedna přes druhou a zase zpátky. Vnímal jsem, že je šileně krásná.

„No, jestli se rozhodneš tady něco koupit, vybrala sis ideální povolání,“ řekl jsem.

Znovu otevřela oči, prohlížela si mě a přitom olízla lžičku. „To není otázka rozhodnutí. Nemáme šanci. I jednopokojový byt už vyjde skoro na půl milionu, aspoň ve čtvrtích, kde bychom chtěli žít *my*.“

Znovu se na sebe s Kitem podívali a nezeptali se na to, co chtěli vědět: kolik jsme za svůj dům zaplatili. Jakou

měl hodnotu, bylo veřejné tajemství, protože podobný dům na náměstí byl zrovna na trhu za dva a čtvrt milionu. V Greenwichi nebo Camberwellu by to bylo o milion víc; v Kensingtonu o pět milionů víc. Všechno to bylo relativní, ale už jsem byl na světě dost dlouho, abych věděl, že se lidé srovnávají s těmi, kdo jsou na tom líp, ne hůř – a to nejen ohledně majetku.

„Naštěstí jsme tak staří, že jsme tenhle dům kupovali v době, kdy bylo St Mary's zapadákov bez přímého spoje do města,“ řekla Clare. Byla to její klasická věta, i když ve skutečnosti u té koupě ani jeden z nás nebyl. Nemovitost opatřili její rodiče v roce 1986, když chvíli žili v Londýně, a pořád byla psaná na ně.

Clare byla coby jedináček výhradní dědička, až přijde čas. Moji dekádu přispívání na účty hravě vyvažovala absence nájmu; i kdybych chtěl – a já jsem nechtěl –, žádný právník by nebyl ochotný tvrdit, že je dům cokoli jiného než majetek Armstrongových.

„Věřte tomu nebo ne, ale v osmdesátých letech dostal hypotéku na takovýhle dům skoro každý,“ dodala Clare, jako by se chtěla podělit o nějaký pikantní skandál. „Průměrná cena třípatrové nemovitosti v Londýně byla tehdy padesát pět tisíc.“

„To snad ne!“ vyjekl Kit, kterému alkohol dodával na afektovanosti. „Takže kdybychom se narodili o pár let dřív, mohli jsme mít, co chceme, a nemuseli jsme hnout ani prstem.“

„No, tak to úplně není,“ řekla Clare, aby ho opatrně opravila.

„Pořád jsi musel mít nos na čtvrti, které budou v kurzu,“ souhlasila Melia, které profesionální instinkty dovoľovaly promyšlenější závist, než byla ta Kitova. „A i tak jsi musel pracovat, abys našetřil na zálohu.“

Kit si odfrkl. V jeho vystupování byl aspekt něčeho, co jsem nedokázal rozpoznat. Něčeho dětského, možná tendence trucovat. „Jasně, ale srovnej si to s dneškem. Mohli bychom dřít dvacet čtyři hodin denně a ani bychom se tomu nepřiblížili. Nemohli bychom si koupit ani ten náš nájemní byt na Tiding Street.“

Tiding Street byla ulice s úzkými terasami na druhé straně od nás přes hlavní ulici, nedávno zrekonstruovaná v podstatě ze slumů v atraktivní byty pro mladé, které si ale mladí nemohli dovolit.

„Pěkná ulice. Jak dlouho tam bydlíte?“ zeptal jsem se.

„Šest měsíců. Předtím jsme bydleli v Blackheathu, takže St Mary's pořád teprve poznáváme.“

„Jak vám zatím připadá?“

Zaculil se. „Podle mě je to skvělé místo. Tedy až na všechny ty mámy a mimina.“

„Kite!“ protestovala Melia. „To přece nemůžeš říkat!“

„Co? Je to pravda. Pochodují po hlavní ulici s těmi svými kočárky a čekají, že jim uhneš z cesty. Jenom chci říct, do píči, že by byly radši, kdyby tě srazil autobus, než aby musely na dvě vteřiny zpomalit.“

„Čerství rodiče to podle mě takhle nevnímají. Jsou v trochu jiné psychické zóně,“ řekla Clare pobaveně.

„Nějaký psychický problém v tom je rozhodně.“

Následoval okamžik společného nadšení, který přichází ve chvíli, kdy skupina pochopí, že se shodne na něčem zásadním. Jako bezdětní skoro padesátníci jsme působili čím dál ojediněleji – v době, kdy začaly být vnitřní části města pro většinu lidí nedostupné, se naše sousedství stalo ještě rodinnějším a my jsme osiřeli. I když byli Kit a Melia pořád mladí a zřejmě plodní a mohli si to snadno rozmyslet, aspoň zatím byli na naší straně.

„Jediná opravdová nevýhoda je dojíždění,“ řekl Kit. „To je šílené, ne? Vždycky jsem v práci pozdě, a to když se vůbec vejdu.“

Vyměnili jsme si s Clare pohledy.

„Vlaky jsou ve špičce přeplněné,“ řekl jsem. „Nevím, jakou mají kapacitu, ale určitě to porušuje nějaké předpisy. Několikrát jsem si stěžoval.“

Popisoval jsem celý proces podávání stížnosti a oni rozpačitě poslouchali. Jako aktivistu za práva zákazníků si mě zrovna nezařadili.

„Mám docela klaustrofobii,“ vysvětloval jsem, „takže v hromadné dopravě trpím.“

„Metrem už vůbec nejezdí,“ řekla Clare, aby potvrdila moje slova. „Nemá rád tunely.“

„Nemám rád, když jsem v nich *zaseknutý*.“ Už jsem neřekl, že cestování na povrchu ve mně vyvolává paniku jenom o něco málo menší. Vlaky měly zapečetěná okna a měly být klimatizované, ale ve skutečnosti v nich bylo vedro a cestující stáli namačkaní na sebe jako milenci. Případalo mi, že Londýn bude za chvíli potřebovat takové ty zřízení jako v Tokiu, aby lidi narvali dovnitř.

„Musel na KBT. Kognitivně behaviorální terapii,“ dovyvětlila Clare, ale nemusela; tahle generace o terapiích věděla víc než naše.

„Jednu věc nechápu,“ řekl Kit. „Že se vždycky najde nějaký kretén, který skočí do kolejí nebo tak něco. Nedávno jeden visel z mostu. Nedokázal se rozhodnout. No, já kdybych to chtěl ukončit, zmizel bych někam do hajzlu a udělal to v soukromí, nezdržoval bych veřejnou dopravu. To podle mě smrdí egomaniactvím, ne nedostatkem sebevědomí. Takový člověk by se neměl zabíjet, ale spíš to zkusit v Superstar.“

O duševním zdraví toho tedy až tolik nevěděli.

„Tvůj soucit s nejzranitelnějšími členy společnosti je dojemný;“ vtipkovala Clare, zatímco Kit se nad vlastními komentáři zalykal smíchy. *Takže je rád kontroverzní*, pomyslel jsem si. Provokatér – jinými slovy muž podle mého gusta.

„Říkal jsem si, že až mi vyprší lítačka, začnu jezdit přívozem,“ prohodil jsem. „Zrovna prodloužili trasu až do St Mary’s a dostat se do města netrvá o tolik déle.“

„Slyšel jsem, že je to docela drahé,“ řekl.

Melia vytáhla mobil, aby to vygooglila. „Na roční kupóny ze St Mary’s koupené do konce ledna dávají slevu. Co vy na to, kluci?“

„Rok je docela závazek,“ řekla Clare.

Kit si vzal od Melie mobil a zadíval se na jízdní řád. „V kolik musíš být v práci?“ zeptal se mě.

„Ve čtvrt na devět. Od pondělí do pátku. Od vás korporátních kryš se to až tak neliší, co?“

„Pak vypadá ideálně spoj v sedm dvacet. Ve Waterloo budeš v osm nula pět. Mám tě po cestě, můžu se v sedm deset stavít.“

Šel jsem do toho. „Pro jistotu v nula pět.“

„Pro jistotu! Tady se ukazuje tvůj věk, Jamie.“

Clare vypískla radostí. „Jenom mu to pověz, Kite. Stává se z něj hrozný dědek!“

Nebyla to úplně nejlichotivější poznámka – Meli in roztomilý drobný protest mi neunikl –, ale nemohl jsem Clare vyčítat dobrou náladu. Byla z toho páru doopravdy nadšená. Normálně by už touhle dobou byla unavená a plně by podporovala mumlání hostů, že si zavolají uber, ale dneska je prosila, aby zůstali, a trvala na tom, že se s nimi musí podělit o svoji lásku k rockovým baladám z osmdesátých let, jejichž stará videa obřadně pouštěla.

„Vy jste nikdy neslyšeli ‚Alone‘ od Heart?“ Když se rozezněl text, přitiskla svoji horoucí tvář k mojí a já jsem cítil, jak jí při zpěvu pracují svaly v obličejí. Statečně jsem halekal spolu s ní, zatímco se naši hosté posmívali účesům kapely a mluvili o té éře, jako kdyby to bylo alžbětinské období. Byli už slušně nasátí a elegantně se pohupovali. Kdyby se trochu jinak oblékli, mohli by být ve Warholově filmu, dospělé děti za tanečící Edie Sedgwickovou.

„Tak pusťte něco, co baví vás!“ vybídla je Clare asi ve dvě hodiny ráno, když jí došly oblíbené písničky.

Melia odmítla Kitovy návrhy a pustila ukolébavku od nějaké hvězdy R&B, což nás konečně definitivně udolalo a oni vstali, že půjdou.

„Moc ráda jsem tě konečně poznala,“ řekla mi ve dveřích, jako by o mně neslychala týdny, ale už roky.

„Nápodobně. Jsem rád, že jsem měl příležitost prohlédnout si tu tvoji věhlasnou elastickou kůži zblízka.“

„Jé!“ Zachichotala se. „Clare říkala, že je s tebou legrace.“ V rámci objetí a polibků na rozpálené tváře při loučení se její rty dotkly koutku mých.

„Jsou skvělí, že jo?“ řekla Clare nahoře. „To s tím dědkem jsem tak nemyslela.“

„Ale to mi přece nevadí,“ odpověděl jsem. Vadilo by mi to, jenom kdybych dědek vážně *byl*. I tak mě ale omluvně políbila a já jsem proti tomu nic nenamítal. Sex v té době nebyl nijak častý ani vášnivý a bral jsem ho, kdykoli se nabízel.

Když jsme byli v nejlepším, rozhořela se ve mně strašlivá, neodpustitelná myšlenka. Nejdřív jsem ji nedokázal zastavit a přiznávám, že jsem si o ten plamen málem vypálil oči, než se mi ho podařilo uhasit.

Škoda že jsi to ty, a ne ona...

Leden 2019

Ráno potom dostala Clare děkovnou zprávu od Melie, která ji jménem Kita poprosila o moje číslo. Za pár minut mi od něj přišla zpráva i se screenshotem potvrzení koupě ročního kupónu na přívoz:

– *Tak zítra na lodi v 7:20?*

Moje první myšlenka byla ostudně dětská (*To byl můj nápad, ne tvůj.*), i když bylo z principu nemožné nárokovat si nápad na využití nějaké formy veřejné dopravy. Byl jsem ale nezvykle rozjetý, a když byla Clare ve sprše, koupil jsem si za 1 500 liber vlastní kupón.

„Tak jsem to udělal,“ řekl jsem jí, když se vrátila z koupelny.

„A co?“

„Koupil jsem si roční kupón na přívoz. Takže už nebudeš muset poslouchat moje skuhrání kvůli vlaku.“

„Jé, vážně?“ Působila znepokojeně a začala si zuřivě sušit mokré vlasy.

„Co je? Jde o ty peníze?“ Použil jsem společný účet, založený před deseti lety na výdaje domácnosti. Oddělené finance nám sloužily dobře až do chvíle, kdy jsem léto předtím přišel o bezpečnou jistotu kancelářské práce a moje

úspory se rychle ztenčily. Teď jsme se dostali do šedé zóny, o které jsme mluvili jenom v neurčitých pojmech: mohl jsem si brát „cokoli“ ze společných úspor, dokud nezačnu zase „normálně“ vydělávat.

Clare si pověsila vlhký ručník kolem krku a odhrnula si vlasy z čela. U kořínků měla malé stříbrné červíky. „Za tyhle jednorázové nabídky peníze nevracejí, že ne?“

„Je to problém? Nechám si proplatit zbytek kupónu na vlak.“ V mém hlase byl slyšet nečekaně osobní tón.

„Ne, jenom jsem si neuvědomila, že v té kavárně hodláš zůstat ještě rok.“ Postavila se přede mě, obličej zalitý sluncem dopadajícím do místnosti velkým střešním oknem; bez make-upu její pleť křížovaly vrásky, diagram prožitého života, a já jsem si pomyslel, jak je divné, že stárneme. Přesně jsem chápal, proč se tak hnala za vším novým: docházel nám čas!

„Ať už budu dělat cokoli, budu stejně muset jezdit do města,“ upozornil jsem ji. „V okolí nic slušného nenajdu, to oba víme.“ Když jsem hledal nějakou přechodnou práci v docházkové vzdálenosti, byla to otřesná zkušenost; dvakrát se stalo, že si mě pozvali na pohovor a pak mi řekli, že jsem překvalifikovaný. Porazili mě o polovinu mladší kandidáti.

Cítil jsem, že Clare oceňuje moji snahu se domluvit. S úsměvem přikývla. „No, podle mě je super, že ses pro tu změnu rozhodl. Už žádná dramata ve vlaku. Kit bude jezdit taky?“

Vím, že to zní šíleně; znal jsem ho sotva pár hodin, ale i tak se ukázal jako člověk schopný mi změnit život. Spontánně jsme se zavázali, že se po zbytek roku uvidíme vždycky od pondělí do pátku každý den, možná i dvakrát.

„Ano, Kit taky.“